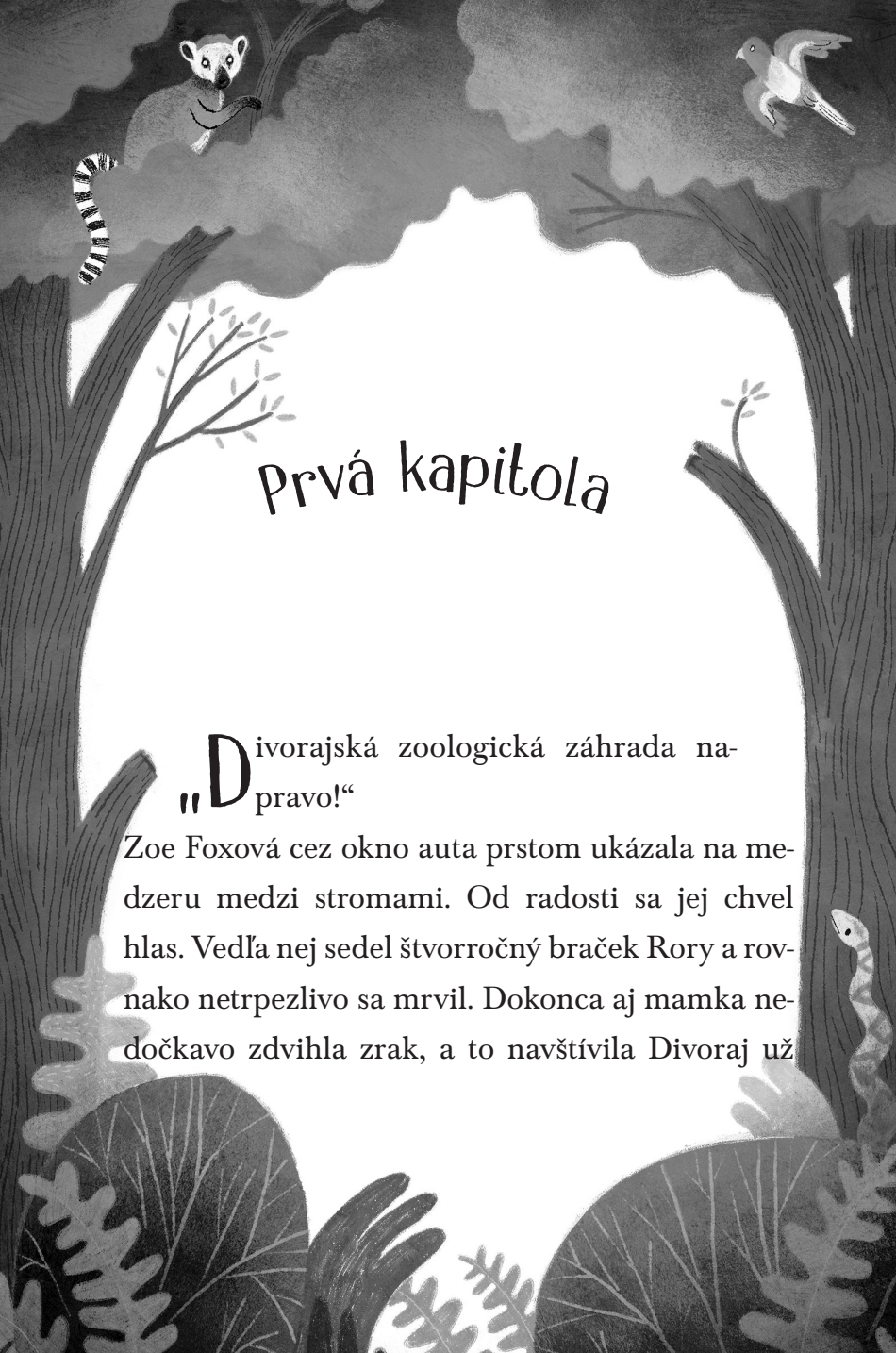

prvá kapitola

Divorajská zoologická záhrada na-
pravo!“

Zoe Foxová cez okno auta prstom ukázala na me-
dzeru medzi stromami. Od radosti sa jej chvel
hlas. Vedľa nej sedel štvorročný braček Rory a rov-
nako netrpezlivo sa mrvil. Dokonca aj mamka ne-
dočkavo zdvihla zrak, a to navštívila Divoraj už

veľa ráz. *Nie každý deň sa však stahujeme do vlastnej zoo*, pomyslela si Zoe, keď ocko pred zatvorenou vstupnou bránou zastavil auto. Vysoké železné vráta boli zboku podpreté pieskovcovými stĺpmi, na vrchole ktorých sa týčili dva levy, obrátené tvárou k sebe. Papule mali otvorené dokorán, akoby hlasno revali. Za bránou sa pomedzi stromy kľukavila opustená cesta.

„Páni,“ zašepkala Zoe a po chrbte jej prebehli zimomriavky.

Vstupná brána vyzerala prepychovo a veľkolepo, ani trochu sa nepodobala na jednoduché červené vchodové dvere ich starého radového domu v Londýne.

Pán Fox schytil diaľkový ovládač a stlačil tlačidlo. Ozval sa vrzgot a škripot a vráta sa pomaly otvorili.

„Počkajte, keď uvidíte Divorajský zámoček,“ povedal. „Budete vyvaľovať oči ako také žaby!“

Zoe si od radosti silno objala ramená. Zámočka sa už nevedela dočkať, ale najviac sa tešila na

nových susedov: zvieratá. Vedela, že v zoo žijú levy, zebry aj lemury kata s pruhovanými chvostmi. Práve lemury mala zo všetkých zvierat najradšej a chcela ich spoznať čo najskôr. Predtým než otec kúpil Divoraj, pracoval v londýnskej zoo ako hlavný ošetrovateľ a mamka sa tam zamestnala tiež, takže Zoe bola zvyknutá na všemožné živočíchy. Nikdy však nebývala uprostred ozajstnej zoologickej záhrady. Vlastnej zoo!

Keď sa železné vráta napokon otvorili a otecko auto znova rozhýbal, Zoe si stiahla okienko a nádychla sa horúceho augustového vzduchu. Zblízka si hneď všimla, že brána je obsypaná oranžovou hrdzou. To ju trochu zarazilo a vystrašilo: *v londýnskej zoo by sa také niečo nikdy nestalo*, pomyslela si a spomenula si na bezchybné kovové ploty a ohrady zoologickej záhrady, ktorá leží na okraji Kráľovského parku. Rodičia ju varovali, že v Divoraji na nich čaká ešte veľa práce. Zoo predtým patrila veľkej firme, ktorej však chýbali peniaze, preto musela záhradu zatvoriť a predáť ju Foxov-

com. Ak všetko stihnú opraviť, o dva týždne by ju chceli znova slávnostne otvoriť. Len či sa im to podarí...

Cestu vedúcu do zoo lemovali ďalšie stromy a ich mohutné koruny im nad hlavami vytvárali smaragdovozelenú kupolu. Zoe naťahovala krk, aby videla čo najďalej pred seba. Už aby boli pri zámočku! Auto prešlo jednu zákrutu, potom druhú a vtom sa pred nimi zjavila obrovitánska budova z červených tehál.

„Och!“ užasnuto vzdychla Zoe. „Aký je veľkánsky!“

„A vysokánsky!“ dodal Rory.

Mama sa otočila k nim a oči jej zažiarili. „Páči sa vám?“

Zoe natešene prikývla. Zo zámočka nespúšťala zrak. Vyzeral starodávnejšie, než si predstavovala. Mal klenuté okná a starobylé vežičky a z rohov sivej bridlicovej strechy vytŕčali kamenné chrliče v podobe obludy. Do červených tehál sa v pravidelných vzoroch zarezávali sčerneté drevené trá-

my. Zoe mala pocit, akoby sa vrátila stovky rokov do minulosti.

Auto s chrupčaním zastavilo na štrku pred dubovým vchodom do zámočka. Zoe vystúpila a neďbala na Roryho rozhorčený krik: prosil, aby ho vybrala z autosedačky. Urobila niekoľko krokov vpred a udivene si prezerala okolie.

„Na streche síce chýba zopár škridiel, ale to si nevšímaj,“ povedal jej otecko. „Zajtra ich stavbári opravia.“

Zoe zdvihla zrak. Keď sa prizrela lepšie, medzi sivými škridlami naozaj spozorovala zopár čiernych miest. Nielen strecha vyzerala zničená: Zoe zbadala aj niekoľko rozbitých okien. *Zámoček je možno väčší ako náš starý dom, ale ani zďaleka nie je taký pekný a čistý,* pomyslela si a začnelo sa jej za domovom.

Vtom sa vchodové dvere s vrzgotom otvorili a vyšiel z nich akýsi chlap v krátkych nohaviciach, so zablatenými zelenými gumákmi na nohách. Za ním sa šuchtal asi jedenásťročný chlapec s plavými vlasmi, pehami a v tričku s tigrom s vycerenými

zubami. Zo zámočka napokon vyšla aj skupinka mužov a žien rôzneho veku. Niektorí mali oblečené zelené polokošele, iní kombinézy fľakaté od farby a jedna mala dokonca opásanú čierno-bielu károvanú zásteru. Rozostavili sa okolo Zoe a jej rodičov a začali tlieškať.

Zoe hľadela na vysmiate tváre. Toto sú všetci zamestnanci zoo? Rodičia jej vraveli, že v časoch najväčšej slávy žilo v Divoraji viac než tristopäťdesiat zvierat. Určite sa o ne staralo viac ľudí!

Keď potlesk ustal, podišiel k nim muž v zablatených gumákoch a pozdravil ich: „Opäť vás zdravím a oficiálne vás vítam v Divoraji.“

Ocko mu potriasol rukou. „Vďaka, Max. Rád by som vám predstavil svoju dcéru Zoe a jej brata Roryho. Zoe, toto je Max Chambers, hlavný veterinár v Divoraji. Dohliada na starostlivosť o všetky zvieratá a riadi Divorajské zdravotné stredisko.“

„Veľmi rád vás spoznávam,“ odvetil Max s úsmevom od ucha k uchu a aj deťom slávnostne potriasol rukou. „Toto je môj syn Oliver.“

Zoe si chlapca zvedavo premerala. Rodičia jej hovorili, že v Divoraji býva aj Maxov syn. Oliver sa však neusmial ako jeho otec, len na Zoe nasrdene zagánil.

„Pekné tričko,“ pochválila ho a podišla k nemu. Ukázala mu svoj tigrovaný plecniak. „Hodí sa mi k batohu.“

Oliver si obe ruky strčil do vreciek riflí a zatváril sa znudene. „A čo teraz?“

„Oliver!“ napomenul ho Max. „Správaj sa slušne.“

„Idem zebrať vykydať hnoj,“ zahundral chlapec.

Bez ďalších slov sa od nich odvrátil a odišiel. Pod nohami mu chrupčal štrk. Keď prešiel za roh zámočka, Max si povzdychol. „Prepáčte. Neviem, čo to doňho vošlo.“

„Chápem ho,“ odvetil Zoein ocko. „Nemá rád zmeny, no časom si zvykne.“

Zoe za Oliverom dlho hľadela. V septembri obaja nastúpia do novej školy a stanú sa z nich spolu-

žiaci. Doteraz tajne dúfala, že medzi kopou neznámych tvárí sa bude od začiatku kamarátiť aspoň s niekým. Z Oliverovho správania však usúdila, že asi ani nevie, čo znamená *kamarátiť sa*. Povzdychla si a znova sa jej začelo za domovom. Preplnené londýnske ulice, červené autobusy a známe pamiatky jej pripadali ako z iného sveta. Aj od kamarátok ju delila obrovská vzdialenosť. Hoci im mohla napísať, kedykoľvek sa jej zachcelo, Divoraj a Londýn delí toľko kilometrov, že v najbližšom čase sa určite nestretnú.

Zoe si prezrela ostatných zamestnancov. Vyzerali priateľsky, a keď sa ich pohľady stretli, usmiali sa. Vzápätí v diaľke začula leví rev a smútok za Londýnom ihneď vystriedal príval radosti. To nerýčal hocijaký starý lev, ale jej novučičský sused. V Divoraji žije plno zvierat ako on a všetky čakajú, kedy sa s nimi zoznami. Už aby to bolo!